

prosinec 2020

párek

párek

časopis Knihovny města Ostravy, p. o.

č. 12, 2020

ročník XX.

šéfredaktor: Bohdan Volejníček

grafika: Bohdan Volejníček

Anežka Chudejová

korektury: Šárka Kuligová

email: parek.kmo@gmail.com

KNIHOVNA!!!

za vším hledej knihu...

menu

Entrée	4
Recenze:	
Opravdový život	5
Říkal jsem mu kravat	8
Klenot sedmihvězd	10
Jako v nebi, jenže jinak	12
Zuzanin dech	14
Jak přežít léčení	15
Nechte zpívat Mišíka?!?	17
Vánoce v knihách	20

entrée

Konec roku 2020 je tady. Rok, který by mnozí prý nechali vymazat z dějin. Co říci? Možná mají pravdu, nebyl to „nejlepější“ rok v dějinách lidstva, ale určitě ani ten nejhorší. Pro mnohé byl zklamáním, kolapsem, zhroucením snů. Pro jiné to ale byl i tak radostný a úspěšný rok. Proto nechci, aby se zde končilo s „temnými chmurami nad hlavou“ a raději přenechám místo oslavě nejkrásnějšího svátku v roce.

Bohdan BoboKing Volejníček

**Jen jedenkrát v roce je sváteční čas,
kdy spěcháme domů a tišíme hlas.
Kdy přejeme všem jiným to nejhezčí jen,
když do srdce vstoupí nám vánoční sen.
Jen jedenkrát v roce je sváteční den,
den štědrý a vlídný všech tváří a jmen.
Den s duší tak čistou, že ten kdo je sám,
má u stolu místo a patří dnes k nám.
Jen jedenkrát v roce je sváteční smír,
kdy svět ve svých očích má lásku a mír,
když srdce tvé slyší a dětský smích zní,
z tajemných skrýší už dárečky smí.
Jen jedenkrát v roce je sváteční čas,
kdy spěcháme domů a tišíme hlas.
Kdo koledy zpívá, má každého rád
a vánočním kouzlem chce lepším se stát.**

Opravdový život

Adeline DIEUDONNÉ

text: Šárka Kuligová

Nad tímto debutem jsem užasla! Opravdový život je velmi zdařilá a příběhově silná prvotina francouzské autorky Adeline Dieudonné, sedmatřicetileté herečky a dramatičky, která vešla ve známost divadelní hrou pro jednoho herce s názvem Bonobo Moussaka. Napsala ji – a hrála v ní.

Opravdový život od svého vydání v r. 2018 získal už sedm významných francouzských a belgických literárních cen. A jeho autorka je milovnicí S. Kinga, což mnohé předjímá.

V ní psaném příběhu žádnou selanku či poklid rozhodně nečekejte. Je zároveň beznadějný, a zároveň plný naděje. Beznaděj tu zastupuje poměrně otřesný rodičovský pár - despotický otec, násilník, lovec, a naopak naprosto v prach ponížená matka - oběť. Velká naděje se pak skrývá v láskyplném vztahu starší sestry k malému bráškovvi Gillessovi a v tom, jak po společně prožitém, nesmírně silném traumatu dívka bojuje o záchranu bratra i svého doslova holého života.

Nemůžu jít do podrobností, prostě nemůžu, protože bych vás připravila o napětí, hrůzná překvapení, tíživou atmosféru plnou až - nebojím se

použít to slovo - hnusu. Příběh si místy nezadá nejen s tvorbou Kingovou, ale nablízku přešlapuje se svými děsivými hrami a zvraty v ději i Nesbø či Kepler.

Kdo vám bude bezpochyby imponovat, to je ovšem hrdinka, ono starší dítě v rodině. Jak ji nazvat... Jméno v příběhu nemá, jménem ji nikdy nikdo neoslovil. A nepřejte si slyšet, jak ji ve vypjatých chvílích tituloval vlastní otec. S matčíným zastáním počítat nemohla. Ta měla co dělat sama se sebou a pramínek vzdoru a vzpoury u ní vytryskl až v samotném závěru příběhu, kdy zlo eskalovalo až do závratných rozměrů - a ve stejnou chvíli bylo bez slitování likvidováno a konečně poraženo.

Ta dívka je však ztělesněním odvahy a odhodlání. Sílu má jistě částečně tak nějak odjakživa danou geneticky a částečně vypěstovanou tím, kde vyrůstá; ale zároveň jí sílu dodává její probouzející se ženství. Které však zároveň v pomatené otcově mysli znamená, že i jeho dcera se proměňuje v kořist, v oběť...

Silou své odvahy, láskou k bratrovi i sílícím přesvědčením, že není žádná kořist ani oběť, ale statečná žena, dokáže nakonec matku i bratra Gillese probudit k životu. O otci už se nezmiňuji... Nestojí ani za jediný další prašivý slovo!

Autorka mistrně pracuje s jazykem (ostatně překladatelka z fr. Šárka Belisová také) - ve chvílích, kdy netušíte zradu (poetické obrazy zmrzlinářových rukou při přípravě dobroty), vás v pár následujících vteřinách paralyzuje naprostý zvrat situace. Stejně tak okamžiky domácího násilí... autorka jakoby odvádí pozornost líčením okolností, zaznamenáváním takového nějakého hovoru... Celou dobu mrazivě tušíte, že se NĚCO stane. Zároveň doufáte, že snad NIC, už toho přece bylo dost! A ono ne, zas a znovu může být ještě hůř. Scéna v nočním lese pořádně zadrnká na napjaté struny čtenářových nervů!

Bratr už byl připravený dole v hale. Když jsem kráčela po schodech, otec se

na mě upřeně díval, jako kdyby do detailu zkoumal každou část mého těla. Jako kdyby přemýšlel, kterou si vybere, aby ji pomocí hřebíků přibil na dřevěný podstavec své stěny s trofejemi. Pochopila jsem, že bych s nimi chodit neměla, a už vůbec ne do toho lesa. Ale jinou možnost jsem neměla. Na můj názor se mě předem nikdo neptal.

Konec si čtenář musí přebrat dle svého. Nedá se říci, že je vyloženě dobrý. Domyšleno do podrobností - zbylí členové rodiny už nikdy nebudou v ryzí podobě šťastní a v pohodě. Přesto si čtenář vydechne... no konečně!

DIEUDONNÉ, Adeline. Opravdový život.

Voznice: Leda, 2020. 223 stran.

Říkal jsem mu Kravata

recenze

Milena MICHIKO FLAŠAR

text: Bohdan BoboKing Volejníček

Lavička, městský park a dvě mužské postavy – to jsou hlavní kulisy poměrně krátkého románu pojednávajícího o životních strastech dvou mužů, kteří se náhodně potkali v parku, u laviček, uprostřed japonského velkoměsta. Autorkou je rakouská spisovatelka Milena Michiko Flašar, která se narodila v roce 1980 japonské matce a rakouskému otci s českými kořeny. Tento neobvykle psaný příběh z roku 2012 je třetím a zároveň i nejúspěšnějším titulem z její dosavadní tvorby.

„Říkal jsem mu Kravata. To jméno se mu líbilo. Pokaždé ho rozesmálo. Červeno-šedé pruhy na jeho hrudi. Tak si ho chci pamatovat,“ tak začíná vyprávět příběh Taguchi Hiro, dvacetiletý muž, který je nejen vypravěčem celého příběhu, ale i jednou z oněch dvou hlavních postav. Tou druhou je Ohara Tetsu, stárnoucí salaryman, což je termín pro japonského úředníka, zcela oddaného své práci a firmě.

Dva muži z rozdílných generací, kteří sedí naproti sobě v parku. Co je na tom zvláštního? Ve své podstatě nic, tedy až na fakt, že tam přichází každé ráno, posadí se na svou oblíbenou lavičku a až do západu slunce jen sedí, sem tam posvačí, a s tmou odchází do svých domovů. Každý z nich má svůj problém, který neumí vyřešit. Mladý Hiro se před dávnou dobou „izoloval“ před světem a žije poslední rok zavřený ve svém pokoji u rodičů. Opouští ho jen sporadicky, když potřebuje do koupelny, či si zpoza dveří vyzvednout jídlo od matky. Stal se z něj hikikomori, psychologický či společenský jev, který se v dnešním Japonsku značně rozšířil. Tak se totiž označují statii-

síce mladých lidí, kteří psychicky nevydrželi nároky v hektickém světě moderního Japonska, a doslova „vegetí“ na pár metrech uzavření v pokoji. Jeho prvním krokem k „léčbě“ jsou výlety do parku, ve kterém potkává pana Kravatu. Ten má zase problém typický pro jeho generaci. Zestárl, ztratil výkonnost a byl vyhozen z práce. Nejděsivější životní potupa, kterou před manželkou nechce přiznat, a tak jako celá desetiletí stále každé ráno odchází do práce se sbaleným obědem a večer se stále stejně unavený vrací. Jenže celý ten čas tráví v parku.

„Říkal jsem mu Kravata“ je příběh o dvojici životních outsiderů. Právě společné „postizení“ je svým způsobem spojuje a dává jim sílu něco se situací udělat. A čím více se jeden před druhým otvírá, tím hlouběji se dostávají do svých duší. Z její temnoty tak pomalu vyplouvají skutečné důvody jejich současného stavu, které se ve své mysli snažili pohřbít navěky. Tragické, osudové záležitosti, které je poznamenaly ne pro to, co udělali, ale vlastně pro to, co neudělali.

Už od prvních vět čtenáře zaujme styl, kterým je kniha napsána. Ve 114 kapitolách autorka používá velmi úsporných vět bez přímé řeči, které díky tomu vyvolávají větší dynamiku příběhu. A právě tato úspornost ve mně probouzela dojem, že vlastně čtu divadelní hru, absurdní beckettovské čekání na Godota. Není tedy překvapivé, že příběh se už dočkal i své divadelní podoby.

Tento literárně i myšlenkově náročnější titul přeložil z německého originálu „Ich nannte ihn Krawatte“ Petr Janoušek a vydalo v roce 2019 nakl. Beta Dobrovský.

FLAŠAR, Milena Michiko. Říkal jsem mu Kravata.
Praha: Beta, 2019. 159 stran.

Klenot sedmihvězd

Bram STOKER

text: Tomáš Fiurášek

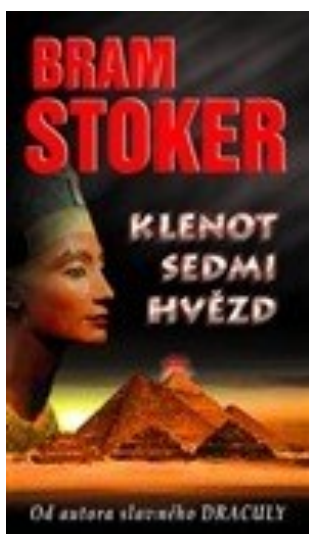
Brama Stokera dnes asi většina lidí vnímá jako hlavního představitele viktoriánského hororu a stvořitele Drákuly. Pravdou ovšem je, že mnozí tak usuzují pouze z jeho jednoho díla – a sice románu "Drákula", které vydal v roce 1897. Byla by ovšem škoda zapomínat i na další jeho díla jako je právě Klenot Sedmi hvězd, který jsem si dnes vybral k recenzi. Stoker je všestranně nadaným autorem a své nadání rozvíjí postupně s každým dalším románem, právě proto si myslím, že je s politováním, když drtivá většina čtenářů "ukončí svou pouť Stokerovými řádky" jen u "Drákuly". Dost bylo kritizování, pojďme se podívat blíže na knihu.

Kniha pracuje se záhadami opletenými okolo Egypta, který je už sám o sobě zárukou něčeho pradávného a hrůzostrašného. Pravdou ovšem je, že právě díky tomuto motivu se kniha stává významnou předlohou všech hororových příběhů (ať už na stránkách knih nebo filmovém plátně), které se zabývají oživením mumifikovaných faraonů, tajemných egyptských bohyň, temných rituálů a podobně. Za nejznámějšího nástupce v tomto směru můžeme považovat román spisovatelky Anne Rice "Upír Lestat", v němž poz-

rujeme mnohé paralely se Stokerovým "Klenotem Sedmi hvězd". Nejen díky tomuto románu můžeme vidět, že Bram Stoker byl sečtělý a velice originální autor v mnoha oblastech, neboť dva z jeho románů se staly předlohou pro celosvětovou hororovou kulturu od konce 19. století doposud.

Kniha se čte poměrně dobře. Děj je sice chvílemi příliš roztaháný, ale vzápětí tyto nedostatky prolínají pasáže, které načechrají nervy každému čtenáři. V přímé úměře je zde dávkováno napětí, akce, ale i archeologické a historické zajímavosti, a to vše pod rouškou tajemna a tíživé atmosféry, v níž je Stoker opravdu mistr. Vezmeme-li v potaz, že se nejedná o žádný archetyp tisíckrát psaného příběhu o hrůzostrašném nálezu v písku, nicméně o první známou "prvotinu", dají se příběhu odpustit i určité nedostatky. V konečném výsledku tedy máme před sebou román, který bude bavit nejednoho čtenáře a zanechá hlubokou rýhu vzpomínek v duši.

Hodnotím 4* z 5*.

STOKER, Bram. Klenot sedmi hvězd.

Brno: Moba, 2011. 271 s.

Jako v nebi, jenže jinak

Aleš PALÁN

text: Irena Štastná

Aleše Palána známe jakožto autora knihy rozhovorů s názvem Raději zešílet v divočině (nakladatelství Prostor), v nichž dříve představil samotáře ze Šumavy. Tato výrazná publikace získala i titul Kniha roku Lidových novin. Nyní představuje známý publicista dalších osm osobností z různých koutů České republiky, počínaje Chodskem či Jizerskými horami a konče Beskydami i Bílými Karpaty.

Ať už tito lidé žijí v maringotce či v maličké chatě, spojuje je touha být převážně sami se sebou a stranou společnosti. Někteří se dosycují přítomností zvířat, mají v blízkosti koně či psy, ostatní zvládají opravdu ryzí samotu v celé její podstatě. Můžeme je vnímat jako vydědence. Stejně tak dobře můžeme zvládnout respektovat touhu těchto lidí stranit se všech a všeho. Pak nám nezbývá než zvážit, zda divně nežijeme právě my ostatní v chaosu měst, což vnímáme jako normální, i když to tak být nemusí.

Paní Kateřina z beskydského pomezí ztělesňuje tvrdost zdejšího kraje i v minulosti pro okolí obtížně stravitelnou rolí svobodné matky. Michal, syn ostravského spisovatele Stoniše, je prototyp filozofa askety v Bílých Karpatech, který však na samotě plně využívá technických vymožeností.

V kontrastu s tímto zase paní Karin z Jizerských hor řeší protékající střechu maringotky či díry, kudy dovnitř lezou myšky. Přesto to neubírá nic z jejího jemnocitu a z úcty, kterou prožívá vůči jakékoli živé bytosti, ovády nebo klíšťata nevyjímaje.

Publikace o čtyřech stovkách stran je navíc doprovázena velmi zdařilými fotografiemi Johany Pošové, pražské umělkyně, jež vystavuje například v galeriích v Slovinsku, Portugalsku, Belgii. Aleše Palána si můžeme spojit rovněž se staršími úspěšnými publikacemi, jakými jsou třeba sborník Brno oceněný Magnesií Literou. Rozhodně doporučuji k přečtení přehled světonázorů všech těchto osmi lidí, kteří právě proto, že se vědomě a cíleně odpojili, dokáží pojmenovat řadu věcí jasněji a výstižněji než kdokoli z nás.

PALÁN, Aleš. Jako v nebi, jenže jinak : nová setkání se samotáři z Čech a Moravy.

Praha: Prostor, 2019. 384 stran.

Zuzanin dech

Jakuba KATALPA

text: Irena Štastná

Jakuba Katalpa, vlastním jménem Tereza Jandová, je česká spisovatelka střední generace pocházející z Plzně. Když pomínu předchozí úspěchy, autorka zazářila výrazně v roce 2013, a to románem Němci. Kniha získala Cenu Česká kniha, Cenu Josefa Škvoreckého a byla nominována na cenu Magnesia Litera v kategorii próza. Román vyšel dokonce v překladu v pěti zemích. Nakladatelem byl tenkrát brněnský Host a je tomu tak i letos - nedávno vydaná autorčina nová kniha se jmenuje Zuzanin dech. Troufám si odhadnout, že bude sklízet podobné ovace.

Příběh se klene na 300 stranách první polovinou 20. století a je završen v poválečných letech. Sledujeme rodinu cukrovarníka žijící nedaleko Prahy. Hlavní hrdinka Zuzana prožije v cukrovaru sladké dětství se dvěma blízkými kamarády, Janem a Hanušem. Tlak dějinných událostí však trojici rozdělí a následně po rozluce opětovně propojí. Kontexty jsou však po odstupu diametrálně odlišné. Můžeme jen s povzdechem sledovat, jak dostanou různí lidé v různých dobách moc a nakolik ji dosyta užívají či zneužívají.

Charaktery postav mají v románu jasnou a výraznou kresbu. Děj je velice zdařilým filmový pásmem jednotlivých epizod - mnohdy výstižně popsaných záblesků krásy, které jsou však dosyta vyváženy záznamy obyčejných

hrůz. Jakuba Katalpa má výtečný autorský styl, podařilo se jí být výstižná, ale nikoli doslovná. Nemám pochybnost, že se sami přistihnete při tom, že hltáte stránku za stránkou a nemůžete se dočkat rozuzlení.

KATALPA, Jakuba. Zuzanin dech.

Brno: Host, 2020. 304 stran.

recenze

Radkin HONZÁK

text: Irena Štastná

Podtitul této populárně-naučné knihy zní „Veselé čtení o bolestech“. Je třeba připustit, že Radkin Honzák, známý jednaosmdesátiletý lékař, umí podat i méně příjemná fakta s příznačným humorem a nadhledem. Autor je v českém prostředí znám především jako propagátor psychosomatického

přístupu k pacientovi. Nakladatelství Mladá fronta tentokrát vsadilo na uživatelsky vlídný knižní design, kombinaci oranžové a fialové, který rozhodně lahodí oku.

Text je na téměř třech stovkách stran rozvržen do šesti kapitol. Honzák se věnuje provázanosti stresu, emocí a nemoci, potřebě sdílet zdravotní problém s „vlastní“ smečkou, vztahu lékaře a pacienta i řadě nuancí, jež na obou stranách mohutně ovlivňují vzájemnou komunikaci, pochopení, (ne) vstřícnost nebo (ne)vlídnost. Dostatečný prostor věnuje autor i úzkosti a depresi, stejně jako například sebevraždě.

Nejspíš ze zkušenosti víme, jak můžeme s bolestí zápasit – třeba se od ní odpoutáme, či vznikající nepříjemné pocity ignorujeme. Mnohdy nás však v tomto kontextu dohání a následně zmáhají i nejrůznější mýty, třeba ten, že ženy vydrží větší bolest. Knize Jak přežít léčení přidává na čtenářské atraktivitě i řada kazuistik, které lépe ilustrují jednotlivé problémy pacientů a rovněž spektrum toho, s jakými variantami člověka se lékař vůbec může setkat. Honzák vyniká také v citu pro vzájemnou provázanost témat, obohacuje laika o řadu jednoduše vysvětlených teorií, příčin i kontextů.

HONZÁK, Radkin. Jak přežít léčení : veselé čtení o bolestech.

Mladá fronta, 2020. 294 stran.

Nechte zpívat Mišíka?!

text: Eva Šmaus

Vladimír Mišík. Jméno barda českého bigbítu je poslední dobou často slyšeno a čteno..., ale pro nás mileniály je to často velká neznámá a přišel správný čas to napravit, protože... Jednou...

Dnes 73letý zpěvák a kytarista má za sebou velmi působivou kariéru, ale zároveň dosti spletitý osud jako dítě. Je potomkem slovenské zdravotní sestřička a amerického vojáka, s nímž se nikdy neviděl. Sám vzpomíná, že jako dítě vyrůstal s matkou v jednom pokoji v rozděleném bytě. V pokoji měli pouze kamna a jedno umyvadlo, dvě postele, jednu skříň, stůl a malý kuchyňský kout, což vedlo k nedostatku soukromí a k Mišíkovým častým venkovním „pochůzkám“. Díky nim ale potkal mnoho muzikantů, což se odrazilo na začátku jeho kariéry. Zahájil ji v kapele Komety, kde se seznámil s Radimem Hladíkem a následně pak pokračoval v kapele Matadors (původně Fontána), z níž to pak byl už jen kousek do kapely Blue Effect. Mišík byl členem sice pouze dva roky, ale i tak se mu povedlo s kapelou v roce 1970 vydat album *Meditace*, na kterém jsou sice znát nedostatky tehdejších zvukařů, kteří bohužel v té době ještě neměli zkušenost s nahráváním rockové hudby, ale i tak patří deska mezi významné milníky v tomto žánru u nás. Kdo by pak neznal skladbu „Slunečný hrob“, kterou si s Mišíkem zpívají nebo pobrukují celé generace. Poté, co byl odejit z Blue Effectu, přišla nabídka do skupiny Flamingo. Tam vstoupil spíše jako nová tvář. I tak nazpíval osm skladeb z devíti

a na čtyřech se mu povedlo podílet i autorsky. Bohužel, kapela se ještě před vydáním alba rozpadla. Tyto okolnosti daly vzniknout kapele Etc... Sám Mišík o kapele mluví takto: „Etc... jsem si vymyslel proto, abych se vyhnul situacím, kdy jsem musel odejít z Matadors a Blue Effectu, nebo když skončilo Flamengo. Už jsem nechtěl být znova na bodu nula.“ První album „Vladimír Mišík“ sice vyšlo ještě jako sólové, ale už vedle členů Etc... Nejznámější skladbou z alba se stalo „Stříhali dohola malého chlapečka.“ Následovala alba s hity jako „Variace na renesanční téma“, „Proč ta růže uvadá“, „Co ti dám“ nebo „Obelisk“. Jasným poznávacím znamením Mišíkovy hudby jsou ve většině jeho skladeb housle Jana Hrubého či violoncello Olina Nejezchleby.

V roce 1982 pak nastala další nelehkost v podobě zákazu vystupování, o dva roky později pak Mišík začal vystupovat pouze omezeně a s akustickým programem. V roce 1985 už hrál s novou sestavou Etc... Významné pocty se Mišíkovi dostalo v roce 1990 jako předskokanovi The Rolling Stones na jejich historicky prvním koncertě v ČR. I pro The Rolling Stones to byla nezvyklá situace. Mišík byl první poslanec, který jim kdy dělal předskokana (byl zvolen do České národní rady za Občanské fórum). V porevolučních devadesátkách pak vyšla alba „20 deka duše“, „Nechte zpívat Mišíka“, „Jen se směj“, „Město z peřin“, „Nůž na hrdle“. Hudebně kvalitní alba, ale ne oslňující. V roce 2000 album „Síň slávy“ a s Etc... pak alba „Umlkly stroje“ a prozatím poslední album „Ztracený podzim“. Poté následovalo devítileté ticho. A přišlo sólové album „Jednou tě potkám“.

Sólovou desku vysvětluje tím, že z Etc... nevypadlo nic kromě jediné písně. Rozhodl se tedy obklopit se mladými muzikanty a společně s producentem si sám zafinancoval nové album. Na desce najdete 14 skladeb, které jsou svým způsobem velmi osobním vyznáním až zpovědí. Co je potřeba u tohoto alba vypíchnout jako první je u Mišíka nezvyklá dechová sekce. Uslyšíte barytonsaxofon, flétnu, ale i basklarinet. Tyto dechy se ještě mísí se zvuky pianu a varhan Hammond. Linka zpěvu je velmi příjemná a texty opravdu kva-

litní. Je v nich znát zpěvákova láska k poezii. Co musím pochválit jako hlavní jsou však příjemné aranže všech písní. Ač skladby nejsou povětšinou žádné rádiové vypalovačky, je v nich cítit bigbítový náboj. Skladba „Jednou“ je pak opravdu výjimečným kouskem, který by snad jednou mohl směle konkurovat i hitům jako byl již zmiňovaný „Slunečný hrob“ nebo „Variace na renesanční téma“. Album celkově hodnotím jako jedno z nejlepších, které česká hudba momentálně nabízí.

Diskografie:

The Blue Effect – Meditace (1970)	9014395/CD
Flamengo – Kuře v hodinkách (1972)	16545/S
Vladimír Mišík - Vladimír Mišík (1976)	22210/LP
Vladimír Mišík & Etc... - 2 (1980)	18278/CD
Vladimír Mišík & Etc... - 3 (1986)	15059/S
Vladimír Mišík & Etc... - 4 (1987)	15427/S
Vladimír Mišík & Etc... - 20 deka duše (1990)	16626/S
Vladimír Mišík & Etc...BAND – Jen se směj (1993)	
Vladimír Mišík & Etc...BAND – Live... Unplugged (1994)	
Vladimír Mišík & Etc...BAND – Město z peřin (1996)	
Vladimír Mišík & Etc... – Nůž na hrdle (1999)	18644/CD
Vladimír Mišík & Etc... – Umlkly stroje (2004)	21242/CD
Vladimír Mišík & Etc... – Ztracený podzim (2010)	9004502/CD
Vladimír Mišík – Jednou tě potkám (2019)	9017426/CD
Vladimír Mišík : byl jsem dobřej : rozhovory s Ondřejem Bezrem z let 1999, 2006, 2017	3-7.6374

Vánoce v knihách

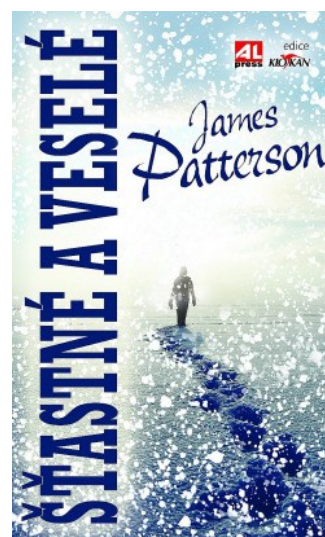
Nejkrásnější svátky v roce jsou tady, jako už stovky let předtím. A právě proto, že jsou tady už téměř věčně, jsou i vděčným námětem mnoha příběhů, románů či povídek. Výběr titulů na toto téma jak pro dospělé, tak i pro děti nám nabízí knihovnice Denisa Hrubá.

Šťastné a veselé

Patterson, James

Myslíte si, že o Vánocích a na Štědrý den se zločiny nepáchají? Omyl!!! Zločinci nikdy nespi. Svě o tom ví i úspěšný vyšetřovatel a soudní psycholog Alex Cross. Na Štědrý den je povolán k dramatické situaci: nějaký muž drží jako rukojmí své děti, bývalou ženu a jejího nového partnera a manželku senátora. Celá situace se začíná vymýkat kontrole, a proto musí Alex využít všechny své zkušenosti. Podaří se mu odvrátit hrozící katastrofu? Dožije se Alex vánočních oslav?

(18 +)

Poslední vánoce v Paříži

Gaynor, Hazel; Webb, Heather

V roce 1914 se studenti Tom a Will rozhodnou dobrovolně narukovat. Willova sestra Evie a její kamarádka Alice si myslí stejně jako ostatní, že válka nebude trvat dlouho, a proto si naplánují společně s chlapci vánoční výlet do Paříže. Kniha je psána formou dopisů, ve kterých se dozvídáme nejen o vzájemných vztazích mezi všemi aktéry příběhu, ale samozřejmě jsou zde zachyceny i krutosti války.

A jak prožijí tito přátelé plánované společné Vánoce v Paříži?

(18 +)

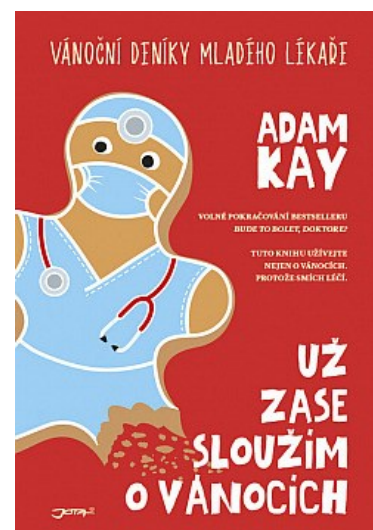
Už zase sloužím o Vánocích

Kay, Adam

Přestože jsou Vánoce, musí být někteří lékaři ve službě i tak. Vždyť kdo by nám tahal rybí kosti z krku, dětem z nosu kostičky Lega nebo dřevěné kuličky? Aha!?

Humorné i méně humorné příhody ze svých vánočních služeb v nemocnici vypráví nyní už zkušenostmi ošlehaný lékař.

(18 +)

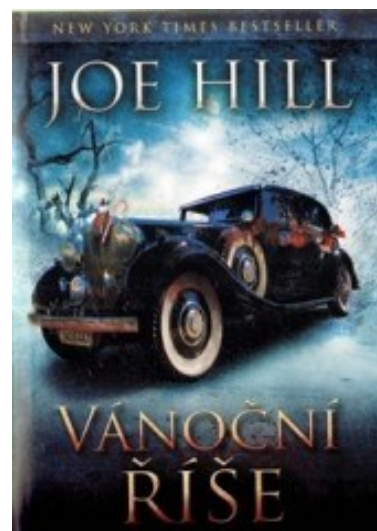

Vánoční říše

Hill, Joe

Jak se žije ve Vánoční říši Charlese Manxe? Proč se žádné dítě z těchto neznámých končin nikdy nevrátilo? Proč Charles vozí děti do své Vánoční říše jedině ve starém voze Rolls-Royce s poznávací značkou NOS4A2? Jediná Victorie to ví! Jedině ona jako dítě dokázala z Vánoční říše utéct a nyní jako dospělá musí odtamtud zachránit svého syna. Zachránit?!

(18 +)

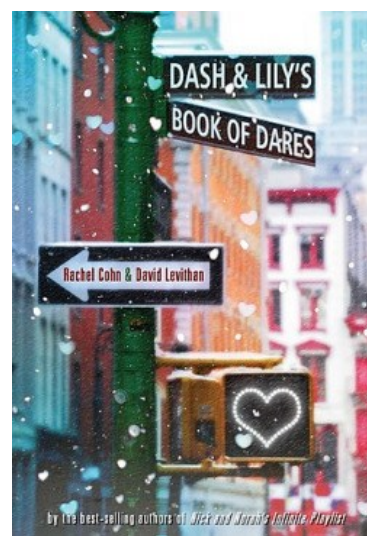

Dash & Lily: Kniha přání

Cohn, Rachel; Levithan, David

Dash je klasický knihomol, který tráví v knihkupectví každou volnou chvíli i předvánoční čas. Proto ho nadchne, když jednoho dne najde mezi knihami červený zápisník, ve kterém je spousta úkolů týkajících se knih. Rozhodne se, že je splní, a pak do zápisníku vloží také svůj úkol, který musí majitel zápisníku také splnit. V knize nechybí ani předvánoční atmosféra New Yorku a vůně knih v knihkupectví.

(18 +)

Vánoční pohádka

Krolupperová, Daniela

Máte rádi klasické české pohádky, ve kterých je zima až praští, sníh a vesnička pod horami? Potom se rozhodně pusťte do čtení dobrodružství Josífk a Marušky. Zjistí Josífek a Maruška, kdo ukradl z chrámu Jezulátko? Byli to obyčejní zloději nebo v tom mají prsty pekelníci?

(6-9)

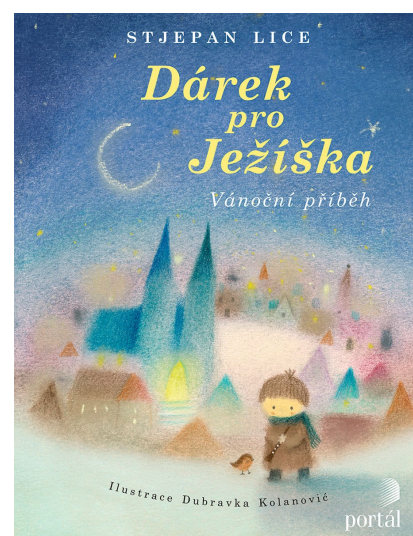
Dárek pro Ježíška

Lice, Stjepan

Malý Benjamin žije se svými rodiči, sestřičkou a dědečkem v jednom malém městě. Dědeček Benjaminovi rád vypráví příběhy a na Štědrý večer začne vyprávět příběh o narození Ježíška. Během vyprávění dědeček usne a když se vzbudí, zjistí, že Benjamin zmizel. Rodina po Benjaminovi pátrá nejdříve doma, ale když ho nenajdou, rozhodnou se pátrat venku.

Rozhodl se snad Benjamin vyhledat Ježíška a dát mu svou nejoblíbenější hračku jako dárek? Ale kde může Benjamin být? Přece nemohl jít do Betléma?

(6-9)

Ježíšek

Skálová, Hana

Chcete, aby děti zapomněly na Santa Clause a místo toho se těšily na Ježíška? Určitě jim přečtete tuto knihu, kde se mimo jiné děti dozvědí něco více o vánočních zvycích a tradicích. A také zde objeví Galerii Ježíšků od nejrozumnějších ilustrátorů.

(6-9)

V Dlouhonosech zlobí čerti

Kahoun, Jiří

Znáte Dlouhonosy? Ne? Tady na sebe všichni dělají dlouhé nosy a nejsou k sobě moc příjemní. Proto se zde mají čerti velice dobře. Ovšem když přicházejí Vánoce, jsou na sebe obyvatelé v Dlouhonosech milejší. To se čertům samozřejmě nelíbí, a proto se všemožně snaží, aby se vše vrátilo k „normálu“. Podaří se jim to navzdory předvánočnímu období?

(6-9)

Zachrání Doktor Proktor Vánoce? **Nesbø, Jo**

Jednoho dne skoupí chamtivý obchodník všechna práva na Vánoce a povolí je slavit jen těm, kteří utratí hodně peněz v jeho obchodech.

Podaří se Doktoru Proktorovi obelstít chamtivého obchodníka a vrátit Vánoce všem lidem? A hlavně přesvědčit vánočního skřítky, aby se vrátil k nadělování dárků?

(9-12)

Vánoční překvapení **Wilson, Jacqueline**

Jaké je to žít v chudobinci v 19. století? Jak mohou být místní vychovatelky tak kruté ke svým svěřenkyním? Může Hetty vůbec někdy zažít hezké Vánoce v poklidu a s těmi, kteří ji mají rádi?

(9-12)

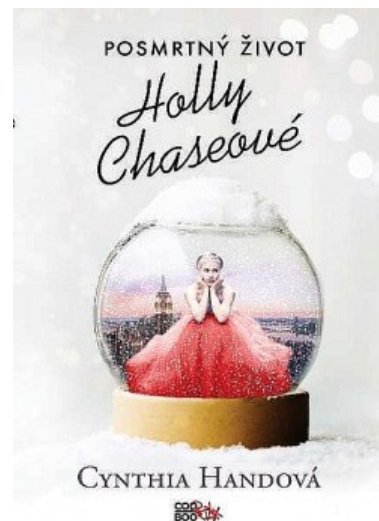

Posmrtný život Holly Chaseové Hand, Cynthia

Znáte Vánoční koledu od Ch. Dickense? Pak se vám bude líbit i tato kniha, která je psána na podobný motiv. Před pěti lety se z Holly stal Duch minulých Vánoc, když odmítla uposlechnout tři duchy, kteří ji nabádali, ať se napraví a ona to odmítla.

Nyní se Holly snaží, jako Duch minulých Vánoc, napravit jiné sobecké lidi. A mimo jiné pozoruje svou rodinu, jak žije bez ní. Změní se to letos a prožije Holly Vánoce s rodinou?

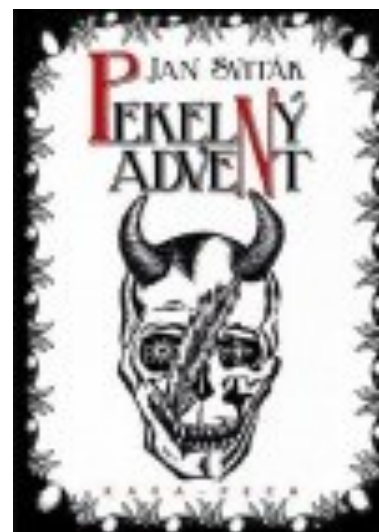
(12-15)

Pekelný advent Sviták, Jan

Co má čert Křivák v plánu provést o letošním Štědrém dnu? Oliver a Ema se vydají hluboko do podzemí, aby vypátrali, kam zmizely místní děti a co se s nimi stalo. Podaří se jim zastavit zlo, které nás ohrožuje? A vrátit mír a klid do předvánočního období?

(12-15)

Veselé Vánoce a šťastný nový rok přeje redakce Párku

**„Stačí mávnout vánoční kouzelnou hůlkou nad tímto světem
a spatříte, že všechno je jemnější a mnohem krásnější.“**

Norman Vincent Peale

Párek slaví 20 let

KNIHOVNA!!!

za vším hledej knihu...